

παπα-Λίβυος

«Γιατί;» Μια λέξη που συνοδεύει την ζωή μας από την πρώτη στιγμή του υπαρξιακού συλλαβισμού μας.

Μια λέξη που κυλάει στην γλώσσα μας ζητώντας λύτρωση.

Ένας λόγος, γεμάτος αγωνία που αναζητά τον τρόπο, τον χώρο να αρθρωθεί. Να εκφραστεί. Να γίνει αίτημα.

Ένας φόβος που απωθήθηκε. Μια οργή κι ένας θυμός που δεν φανερώθηκε.

«Γιατί;» Μια λέξη που αγιάσθηκε πάνω στον Σταυρό του Χριστού μας, εκείνη τη στιγμή που η καρδιά του φοβήθηκε και κραύγασε απεγνωσμένα «*Ηλί Ηλί λαμά σαβαχθανί, τουτέστιν, Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλειπες;*».

Είναι που εκείνη την μέρα νοηματοδοτήθηκε. Έγινε οδός, τρόπος να ρωτάς και να εμπιστεύεσαι συγχρόνως μια μεγάλη Αγάπη. Πάνω στον Σταυρό ο πόνος έγινε σχέση.

Πες λοιπόν το «γιατί» της καρδιάς σου, μην φοβάσαι ότι θα αμαρτήσεις, το είπε πρώτος ο Χριστός μπροστά στην οδύνη, στην αδικία, στην μοναξιά και προδοσία.

Να θυμάσαι όμως, ότι Εκείνος μετά την αγωνία, μετά το βαθύ υπαρξιακό ερώτημα, πέρασε στην παράδοση του εαυτού του, στο θέλημα του Θεού. Δηλαδή σταμάτησε να σκέφτεται κι αφέθηκε να νιώσει. Δεν ρωτούσε πλέον αλλά αισθανόταν. Τι αισθανόταν; Το σχέδιο του Θεού. Την παρουσία Εκείνου. Το μυαλό ρωτά μα η καρδιά γνωρίζει, πιστεύει και εμπιστεύεται.

Πίστεψε λοιπόν στον Θεό όχι ως ιδεολόγημα. Όχι ως κατοχύρωση φοβερών ακλόνητων επιχειρημάτων, που εξασφαλίζουν τον φόβο του εγώ και οχυρώνουν την νάρκισση ατομική δύναμη σου.

Πίστη δεν σημαίνει αποδοχή κάποιον συμβόλων ή λεκτική ανάγνωση ιερών κειμένων. Δεν είναι μια νοητική γνώση και απαγγελία. Μια κατοχύρωση του φόβου και του νου.

Πίστη σημαίνει αφήνομαι σε εκείνο που δεν καταλαβαίνω και πολλές φορές φοβάμαι, αλλά μέσα μου σε μια άλλη πραγματικότητα της ύπαρξης μου, σε μια έτερη διάσταση, αισθάνομαι ότι κάποιος γνωρίζει καλύτερα από 'μένα. Δεν ξέρω το γιατί, μα κάποιος με αγαπάει, με νοιάζεται με τον δικό του τρόπο, που είναι σοφός, ουσιαστικός, θεραπευτικός και λυτρωτικός.

Πίστη σημαίνει μαθαίνω να εμπιστεύομαι, να αφήνομαι, να εγκαταλείπομαι γυμνός από τις δικές μου ερμηνείες, τα δικά μου θέλω, τις αρετές μου και τα πιστεύω μου. Η πίστη γεννάται πραγματικά στο όριο του θανάτου, εκεί που δεν υπάρχει το «εγώ» σου, οι δυνάμεις σου, τα κατορθώματά σου, το όνομα σου, οι επιτυχίες σου, για να σε σώσουν και να σε αυτολυτρώσουν. Εκεί που οι λέξεις μαρμαρωμένες στις άκρες των ματιών ζητούν να γίνουν λυτρωτικά δάκρυα ελπίδας στην παρουσία του Θεού, του Άλλου που από βρέφος πείνασες και δίψασες.

Πηγή: plibyos.blogspot.gr